

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ

ΠΙΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΙΧ. ΓΚΙΩΝΗΣ. Ἀγιοιορείτικα.

ΚΑΙΣΑΡ. Καὶ σὺ Βροῦτε;

Ε. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Μπέξων.

ΑΗΛΑ. Στὸ νοσοκομεῖο.

Α. ΜΑΒΙΛΗΣ. Σονέτα.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ. Ἱερὰ θελήματα.

ΠΙΓΑΜΜΑ. Μὲ δημοψήφισμα.

ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Ἐπιθεώρηση.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ὁ «Ἀρχισυντάχτης» (συνέχεια).

Φ. Π. ΦΛΩΡΙΑΝΗΣ. Σὰς θέλουμε!

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ. — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

ΚΑΙ ΣΥ ΒΡΟΥΤΕ;

Ἐδιάβασα καὶ γὰρ τὸ ἄρθρο τοῦ Βρούτου «Τιμὴ καὶ Ἀνάθεμα» καὶ χάρηκα — χωρὶς νῆμαι τοῦ δι-
κηγορικοῦ Συλλόγου — ὅτι γράφτηκε ἐπὶ τέλους τὸ
πρῶτο, ποὺ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, πολιτικὸ ἄρθρο,
ἐπειτα ἀπὸ τίς παρωδίες (γὰρ νὰ μὴν πῇ κανεὶς
ἄλλη λέξη) ποὺ μᾶς σερβίρουν κάθε μέρα οἱ ἀντι-
πολιτευόμενες ἐφημερίδες. Εἶδα καὶ τὴν ἀπάντησιν
τοῦ Γράκχου ἐξίσου ἀληθινὴ καὶ τίμια, ποὺ δὲ μοῦ
θύμιζε ἐλάχιστα τίς ἀρθρογραφίες τοῦ κυβερνητικοῦ
τύπου. Καὶ σκέφτηκα. Τί ἀλλοιῶται ποὺ θὰ εἴ-
ταν οἱ Ἑλλαδίτες, ἂν εἶχανε γιὰ μερικὰ χρόνια
παρόμοια πολιτικὴ ἀνατροφή.

Μ' ἔλο τὸ δίκιο ποὺ μπορεῖ νὰ χῇ ὁ Βρούτος —
ποὺ μακάρι νὰ μὴν τὸ εἶχε, ὅπως γράφει ὁ Γράκ-
χος — θάθελα νὰ πέραγε ἀπαράτηρητο τὸ ἄρθρο
του, ἔστω καὶ νὰ μὴ ζητοῦσαν φύλλα τοῦ Νουμά
οἱ διάφοροι σύλλογοι. Τὸ ἀνάθεμα τοῦ Βρούτου εἶναι
ἀνάθεμα ποὺ μπορεῖ νὰ πιάσῃ. Ὁ Γράκχος ποὺ τὸν
χτυπάει μᾶς λέει «ὁ Βρούτος βλέπει. Καὶ πρέπει
νὰ εἶναι στραβὸς γιὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἰδεῖ, τι
βλέπει αὐτός. Ὁ Βρούτος δὲν ἀντιπολιτεύεται κρί-
νει. Δὲ δημοκοπεῖ πονάει. Δὲ ρητορεύει «σοφρο-
λογεῖ».

Ὅλα αὐτὰ ποὺ μᾶς λέει πονετικά ὁ Γράκχος,
ὁ ἀναγνώστης τὰ βλέπει καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ κακό.
Καὶ θάθελα νὰ εἶχα τὴ δύναμιν καὶ ἐγὼ ἐνὸς Βρού-

του γιὰ νὰ τοῦ χαλάσω τὸ ἀνάθεμα, καὶ γι' αὐτὸ
δὲν καταπιάνομαι μόνος μου, σὺν τῷ Γράκχῳ· στὸ
Βρούτο φαντάζομαι πὼς μονάχα ἓνας ἄλλος «ποὺ
πονάει σὺν τῷ Βρούτῳ καὶ δὲ δημοκοπεῖ, ποὺ κρί-
νει καὶ δὲν ἀντιπολιτεύεται», μπορεῖ μονάχα νὰ τοῦ
τὸ χαλάσῃ τὸ ἀνάθεμα του· καὶ αὐτὸς εἶναι ἓνας, ὁ
Ἰδας.

Ὁ Ἰδας λοιπὸν, κύριε Βρούτε, στὸ βιβλίον τοῦ
τὸ ἔακουστέ «Μαρτύρων καὶ Ἡρώων αἷμα» βιβλίον
ποὺ μποροῦσε νὰ λεγότανε καὶ Μακεδονικὸ Εὐαγγέ-
λιο — ἐπειτα πάντα ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια τοῦ με-
γάλου Γιαννοπούλου — στὸ βιβλίον λοιπὸν αὐτὸ στὴ
σελίδα 95 Κεφάλ. **Φυλακή**, ὁ Ἰδας μιλώντας μ'
ἓνα Βούλγαρο ἀξιωματικὸ, ποὺ τοῦ ἔλεγε ὅτι οἱ
Βούλγαροι ζητοῦνε τὴν ἐλευθερίαν γιὰ ἑαυτοὺς στὴ
Μακεδονίαν, τοῦ προτείνει αὐτὴ τὴ λύσιν, «Ἀφῆστε
τα αὐτά, μὴ τὰ λέτε σὲ μᾶς. Αὐτὰ λέγετέ τα τῆς
Εὐρώπης ποὺ εἶναι ἀπλοϊκὴ καὶ δὲν ξέρει τὰ πρά-
ματα. Ἄν θέλατε ἀλήθειαν νὰ ἐλευθερώσετε αὐτὸν
τόν τόπο ἀπὸ τοὺς Τούρκους, γιὰ τὴν **δεξιότητά**
καὶ τὴ δική μας βοήθειαν, παρὰ καταπισθῆκατε
μονάχοι σας σὲ μιὰ δουλειά, ποὺ δὲ μπορεῖτε **μόνοι**
σας νὰ τὴν κατὰφέρετε, ὅσο καὶ νὰ τὸ ἐπιθυμῆτε;
Ἄς τ' ἀφήσωμ' αὐτά. Μάλιστα **ἂς πολεμούσαμε**
καὶ οἱ δύο μαζί, συντεροφικὰ, ἂς διώχναμε τοὺς
**Τούρκους καὶ ἐπειτα εἶχαμε καιρὸ γιὰ μοιρα-
σιές».**

Κι' αὐτὰ δὲ γράφθηκαν χεῖρες ἄλλ' ἀπὸ τὰ 1907.
Κι' ἓνας ἀπὸ τοὺς λίγους ποὺ παρακολούθησε τέ-
τοια βιβλία εἶταν καὶ ὁ Βενιζέλος. Καὶ ποῖός μοῦ
λέει, πὼς μετὰ τὴν ἰδέαν αὐτὴν τοῦ Ἰδα νὰ μὴν εἶταν
ἀπὸ τότε ποτισμένος καὶ ὁ Βενιζέλος, ἀντίθετα τῆς
ἰδέας τοῦ Περικλῆ Γιαννοπούλου, ποὺ ἀλληλογρα-
φώντας στὴν ἰδίαν ἐποχὴν (1907) μαζί του ὁ Βενι-
ζέλος δὲ φαίνεται νὰ παραδεχότανε τὴν ἀπειρὴν τοῦ
Γιαννοπούλου περιφρόνησιν σὲ κάθε Ἑλλαδικὴ ἀντί-
ληψιν γιὰ τὸ πριζιζιμο τοῦ Ἑλλ. Κράτους;

Καὶ ὁ Ἰδας, Κύριε Βρούτε, δὲν τὰ σκεπτότανε
στὰ 1907 μονάχα, ἀλλὰ καὶ τελευταία στὸ βιβλίον
τοῦ «Ὅσοι Ζωντανοὶ» τοῦ 1911 στὴ σελίδα 76.
Λέγει στὸ φίλον τοῦ ποὺ ἔχει ἰδανικὴ νὰ διατηρήσῃ
τὴ φυλὴν σ' ἓνα **Ἀνατολικὸν Κράτος** σὺν τῷ βυζαν-
τινῷ, δηλαδὴ τῇ δικῇ σας ἰδέᾳ, κ. Βρούτε, ποὺ γρά-
φετε στὸ ἄρθρον σας «νὰ γίνῃ ξανά τὸ θάμα τῆς
Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας», ὁ Ἰδας ἀπαντᾷ στὸ
φίλον τοῦ «Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο, ἂν οἱ Ἕλληνες θὰ
ξανακάμουν μίαν Ἀνατολικὴν Αὐτοκρατορίαν ἢ θὰ
ἐνώσουν τὴ φυλὴν τους εἰς ἓνα Ἑλλαδικὸν μεγάλο
κράτος, **φτάνει νὰ κουνηθοῦν ἐθνικὰ, νὰ μποῦν**
σὶὰ αἷματα, ν' ἀγωνίζονται, νὰ πολεμοῦν, νὰ
θερμεύουν». Καὶ παρακάτω σελίδα 127 «Τὸ φόβον
ποὺ δίνουν σὸν Τούρκον οἱ Βούλγαροι ἐπρεπε οἱ
Ἕλληνες νὰ τὸν ἐκμεταλλευτοῦν κἀνοντας συμμα-
χία μετὰ τοὺς Βουλγάρους».